

PIER GIORGIO FRASSATI, UN MODEL DE SANTEDAT PER ALS JÓVENS

A la fi de juliol i principis d'agost, un grup nombrós de jòvens de la nostra diòcesi viatjarem a Roma per a la celebració del jubileu dels jòvens. La celebració d'un any jubilar ha de viure's com una crida més intensa a la santedat. En el marc d'este any jubilar, el proper mes de setembre el papa Lleó XIV canonitzarà al jove italià Pier Giorgio Frassati, que és proposat, d'esta manera, com un model de santedat per a tota l'Església. Va nèixer a Torí en el si d'una família de l'alta burgesia. El seu pare era una persona social i políticament influent a Itàlia: propietari i director del periòdic La Stampa, senador i ambaixador a Berlín. Home de mentalitat liberal, era indiferent en matèria religiosa, encara que no contrari a l'Església. En la seua família es respirava una actitud de respecte cap a l'autoritat religiosa i, al mateix temps, un allunyament de la vida eclesial.

Aparentment la seua vida va ser la pròpia d'un jove de la seua classe social: aficionat a l'esport i a la muntanya, va estudiar enginyeria de mines en la universitat de Torí i va participar activament en la vida política del seu temps. Era també membre de l'Acció Catòlica i de la Federació Universitària Catòlica Italiana. Va ser esta identitat cristiana la que el va conduir a combatre al feixisme i a oposar-se a la temptació que ell percebia en amplis sectors catòlics a donar suport a eixe règim perquè pensaven que, d'esta manera, l'Església estaria més protegida. Hi ha un fet en la seua vida que ens fa entreveure la integritat moral d'este jove: ell pensava que la llei de Mussolini per la qual es reposaven els crucifixos a les aules no era més que una cobertura per a justificar la seua política profundament anticristiana, una mesura per a assegurar-se el silenci de l'Església davant el seu règim dictatorial. Per a ell la fe religiosa era la font de la resistència moral i civil contra la violència feixista. Va ser un laic amb responsabilitat a l'Església i amb un compromís en la societat civil.

Al costat d'esta activitat pública hi ha una dimensió de la seua vida que era desconeguda per a molts. Podem afirmar que portava una doble vida en el bon sentit de l'expressió: malgrat haver nascut en una família acomodada, vivia d'una manera austera; el seu compromís no es limitava únicament a l'àmbit polític, sinó que, com a membre de la societat de Sant Vicent de Paül, dedicava totes les setmanes un temps a ajudar personalment als pobres; home d'una gran fe, dedicava temps a l'oració, a l'adoració al Santíssim Sagrament durant la nit, a l'estudi i la meditació de la Paraula de Déu. Era eixa vida interior la que animava tot el seu compromís social i la font de tota la seua vitalitat espiritual: "La religió (li va confessar a un amic sacerdot) és per a mi la primera cosa".

Als 24 anys, possiblement pel contacte amb els ambients més pobres de Torí, va contraure la poliomielitis, malaltia de la qual va morir als pocs dies. En la celebració dels seus funerals, la catedral de Torí es va omplir de persones pobres a les quals ell havia ajudat des de la convicció que ajudar als pobres és ajudar a Jesús. El papa sant Joan Pau II en l'homilia de la missa de la seua beatificació el va definir com a "testimoni viu i defensor valent de l'esperança cristiana en nom dels jòvens cristians". Que el testimoniatge d'este nou sant ens anime a tots, i especialment als jòvens, en el nostre camí de santedat.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***